

Islam har ikke flere ansigter

Islam har ikke mange ansigter, som det hyklerisk og løgnagtigt postuleres af nogle intriganter, men derimod en entydig livsanskuelse indeholdende et omfattende og detaljeret livssystem.

Kriteriet og kilden for forståelsen af Islam

Islam er en ideologi, der består af en livsanskuelse og et altomfattende system. Derfor skal vi, når som helst vi vil studere Islam eller få kendskab til den, nødvendigvis og uundgåeligt binde os til de islamiske kilder, som alene og udelukkende konstituerer kriteriet, for hvad Islam betragter for islamisk eller ikke-islamisk. Kilderne i Islam, er absolut bekræftede og er indskrænket i Qur'an og Sunnah (Sendebuddet Muhammads handlinger, udtalelser og anerkendelser, der er en del af hvad Alverdensskaber, Allah (swt), har nedsendt til sit sendebud Muhammad, således er Sunnah også en kilde for sig selv, der af Qur'anen er bekræftet absolut og entydigt).

Når vi følgelig vil forstå Islams tanker og systemer, skal vi studere de lovmæssige tekster i disse to lovgivningskilder (Qur'an & Sunnah) og udlede en konkluderende islamisk holdning til et hvilken som helst emne eller spørgsmål, uanset om Islam modstrider den vestlige kultur, og uanset om den er modstridende med sekularisme, friheder og demokratiet, og uanset om den illegaliserer "fredsaftalen" mellem de illegale arabiske regenter og jøder i Mellempøsten. Fordi spørgsmålet og emnet drejer sig om, hvad Islams specifikke holdning til de pågældende sager er, samt hvorledes Islam, via sine lovmæssige tekster, behandler de aktuelle problemer på basis af det islamiske livssyn. Det drejer sig derfor slet ikke om, at Islam skal tilpasse sig det nuværende kapitalistiske system, for således at muslimerne skulle indordne sig under dette system. Sagen drejer sig heller ikke om, at Islam skal være i overensstemmelse med den vestlige kultur, for således at den under denne sammensmeltes og ender som en åndelig religion. Med andre ord er Islam ikke det, som man af egen interesse og lyster ønsker skal se ud som.

Islam, som er Allahs sidste budskab til hele menneskeheden, er henvendt til individet, samfundet og staten, og derfor har Islam en realitet der udelukkende, er baseret på og underlagt, Qur'an og Sunnahs autoritet.

De tekster, som findes i Qur'anen og Sunnah, er juridiske tekster bestående af dybe formuleringer eller generelle begreber, hvilket giver den kvalificerede islamiske jurist muligheden for at udlede konkrete love og behandlinger til konkrete problemer. Da det arabiske sprog, som Qur'an og Sunnah består af, indeholder begreber med flertydige betydninger, er det jo helt naturligt at der eksisterer flere meninger i visse emner udledt fra de lovmæssige tekster, hvilket medførte dannelsen af de forskellige legale juridiske skoleretninger i henhold til Qur'an og Sunnah. Det betyder at hvis en mening påstås at være islamisk, så skal den absolut være relateret til en lovmæssig tekst, og meningen skal være udledt på en korrekt måde, ifølge det arabiske sprogs regler. Derfor er en mening, som er fremlagt af en muslim, ikke nødvendigvis islamisk, med mindre den er baseret på et bevis (en tekst) fra de islamiske lovgivningskilder og er udledt af en kvalificeret jurist, der besidder de nødvendige sproglige og lovmæssige kundskaber.

De vildledte muslimske grupperinger betyder absolut ikke at intriganternes postulater, som f.eks "Islam har mange ansigter", "Islams mangfoldighed", og "Islams forskellige klædedragter", er sande. De vestlige stormagter har, i samarbejde med de arabiske kollaboratører, destrueret den islamiske stat uofficielt i 1918, og officielt i 1924 i Istanbul, hvormed de islamiske tanker og systemer forsvandt fra staten, samfundet og livet, og derefter pålagde imperialisterne de muslimske områder at adoptere det vestlige livssyn, grundlove og love, hvilket medførte at de nye muslimske generationer opvoksede med en vestlig kultur baseret, på en kapitalistisk-sekularistisk tankegang.

Heraf, er det normalt at have forskellige juridiske skoleretninger som opstod gennem den islamiske historie hvilket var årsagen til en opblomstring af den islamiske jura. Ligeledes opstod der også intellektuelle og politiske skoleretninger og partier, hvilke, udelukkende, var baseret på den islamiske livsanskuelse. Denne uenighed i forståelsen af nogle af de islamiske lovmæssige tekster er legalt ifølge Islam, og må hverken betragtes som "mange ansigter", som Islams hadefulde fjender formulerer og påstår. Islam har ét ansigt, som er veldefineret i Qur'anen og Sunnah.

Alt andet end hvad Muhammad (saw) kom med (Qur'an og Sunnah) er ikke Islam, men simpelthen hedenskab. Islam er ikke hvad folk siger og gør, men hvad den selv siger og står for. Hvis det antages at alle muslimer i hele verden påstår, at Islam anerkender sekularisme og demokrati vil dette ingen betydning have, fordi Islam indeholder hundredevis af regler og love der omtaler statens opbygning, institutioner og funktion samt samfundets sociale, økonomiske (handel, finans, transaktioner, ejendomsretten, landbrug, industri, partnerskab osv.), forfatningsmæssige, uddannelsesmæssige, retsmæssige, indenrigs- og udenrigspolitiske forhold der alle modstrider sekularisme og det kapitalistisk-demokratiske system fuldstændigt, i helhed og i detaljer. Dette, er nøjagtig det

samme som at påstå at Kapitalismen anerkender Kommunismen og det socialistiske system.

På samme måde som når England i Indien opretter en bevægelse, ved navn Qadianisme, for at legalisere sin kolonisering af det indiske subkontinent på en "islamisk måde" ved f.eks at aflyse Jihad mod englændere, og garantere muslimernes underkastelse til de engelske love. Når der opstår en sådan gruppe, hvis tankegang er fyldt med indisk filosofisk overtro og myter, som ikke har bund i virkeligheden, kombineret med vestligsindede korrupte tanker, og oven i købet påstår at være islamisk, gør denne gruppe uislamisk. Denne britisk-oprettede og støttede bevægelse er simpelthen ikke islamisk, fordi Islam i sin livsanskuelse og livssystem betragter den som hedensk og dens tilhængere som vantro, og ikke fordi muslimerne vil have den til at være hedensk eller andre faktorer.

Disse sager må ingen afgøre end Islam selv, og kun Islam alene, da den alene og udelukkende har autoriteten og retten til at afgøre hvad den er og hvad den ikke er, som en fuldkommen ideologi for livet.

Ikke-Muslimerne Som Kilde

Det skal også understreges, at de bøger der er skrevet af ikke-muslimer (orientalister, religionshistorikere, teologer osv.) må slet ikke og aldrig tages i betragtning eller tages som kilde for forståelsen af Islam, da de er fyldt med forfalskninger og fordrejninger, og da de ikke anvender de islamiske lovgivnings-kilder eller de islamiske juridiske kilder, men derimod er baseret på kilder fyldt med had og skrevet af middelalderens præster, der spredte propaganda og løgne mod Islam og muslimer under korstogene og i middelalderen.

Lio Bold Wiess skriver i sin bog (Islam i vejenes adskillelse): "Efter flere årtier begyndte vestens videnskabsmænd at studere de fremmede kulturer, med noget af barmhjertighed, men hvad angår Islam, så blev den traditionelle foragtelse ved med at indsmugle sig i form af irrationel subjektivitet, i deres videnskabelige studier. Således blev denne foragtelse af Islam en væsentlig del i den europæiske tænkning. Virkeligheden er at de tidligere orientalister i de moderne tider var kristne missionærer, der arbejdede i de muslimske lande. Det forfalskede billede af Islam og dens historie, som de har skabt på sådan en måde, var produceret for at sikre indflydelse i europæernes holdning mod "idol-tilbedere", d.v.s. muslimerne. Denne rationelle skævhed fortsatte til trods for at de orientalske videnskabsmænd blev befriet for missionærernes indflydelse. Orientalisternes had mod Islam, er derimod blevet til et arveligt instinkt og en naturlig egenskab, baseret på de påvirkninger, som korstogene har skabt".

De Nuværende Regimer I Den Islamiske Verden Som Kilde

Det er ikke en hemmelighed længere, at de nuværende regimer som eksisterer i den islamiske verden, ikke bestiller andet end at tjene stormagternes interesser med henblik på at trælbinde den islamiske nation økonomisk, sikkerhedsmæssigt, politisk og militært, heller ikke at de nuværende regenter misregerer de muslimske områder med tvang, magt og diktatur, og at de har oprettet effektive Sahara fængsler i de muslimske lande. Regimerne i de muslimske områder har eksperter med formidable og nobelpris fortjente forskningsresultater indenfor human tortur. Massehenrettelser og forsvindingspolitik hører til dagligdagen.

Det er heller ikke længere en hemmelighed at disse forskellige regimer er skabt, beskyttet og støttet af de vestlige stormagter. Washington-tro regimer som f.eks Egypten, Saudi Arabien, Iran og Pakistan, London-tro regimer, som f.eks Jordan, Irak og Libyen, Paris-tro regimer, som f.eks Algeriet og Marokko har alle det formål at tjene det verdensomspændende kapitalistiske system og har erklæret Islam krig. At disse regimer udøver ikke-islamiske systemer og love er også øjensynligt. De vestlige stormagter har underlagt alle de muslimske områder, under det nuværende moderne imperialistiske styre.

Denne imperialistiske intervension fortsatte fra nedlæggelsen af Khilafah (Den islamiske stat) officielt 3. marts 1924 indtil stormagterne dannede agenter i form af politikere, partier og officerer i de muslimske områder. Disse agenter, skulle bevogte de vestlige importerede systemer og konstitutioner i de muslimske lande samt forhindre at Islam vender tilbage til livet, staten og samfundet.

Enhver, der dybt iagttager og observerer systemerne i den islamiske verden vil kunne indse, at alle muslimske områder er kapitalistiske, især hvad angår økonomi, finans, styreform og inden - og udenrigspolitiske. Dette gælder alle amerikanske, franske -og britiske skabte regimer. Der findes ingen islamisk stat om det drejer sig om Iran, Saudi Arabien, Pakistan eller Sudan. Den mindste forskel, der findes mellem disse lande, er længden af det skæge regenten har, eller den islamiske "Gejstlighed" som regenterne udnytter og anvender som nikke dukker og papegøjer for legalisering af deres styre på islamisk vis, med henblik på at vildlede muslimernes opmærksomhed og forståelse af Islam.

Alle samfundssystemerne i disse lande er ikke islamiske, men tværtimod i modstrid til Islam i helhed og detaljer. Disse regimer og stater skal derfor på ingen måde være symbol for -eller repræsentanter for Islam. De kan naturligvis heller aldrig være en kilde - eller kriterie for forståelsen af Islams tanker og systemer. Tværtimod, er disse regimer Islams og den islamiske nations fjender som udgør den egentlige og virkelige hindring for befrielsen af muslimerne og tilbagevendelsen af Islam til livet, staten og samfundet.

Den ynke, lidelse og elendighed som muslimerne lider under i Egypten, Irak, den hinduistiske besatte Indien og den jødiske besatte Palæstina, er den samme som eksisterer i Iran, Saudi Arabien, Sudan og Pakistan. Forskellen, hvis der i det hele taget skulle være en forskel, er at nogle regimer bruger socialisme og demokratiet og andre misbruger Islam eller en kombination af disse.